

Ярослав Алексєєв: «Військова служба не легша за шахтарську працю, і вона також багато чого вчить»

З початком повномасштабного вторгнення багато гірників криворізького рудника «Суха Балка» пішли боронити Батьківщину. Зараз у лавах сил оборони нашої країни понад пів тисячі представників підприємства, серед яких – чимало членів ПМГУ. Один з них – гірник очисного вибою дільниці №6 шахти імені Фрунзе Ярослав Алексєєв. Наша колега Оксана Демченко поговорила з чоловіком про його життя, роботу і службу. От що він розповів:

– Я прийшов на «Суху Балку» в 2009 році, починав на «Ювілейній», потім продовжив вдосконалювати навички на підземних горизонтах шахти імені Фрунзе. Виконував свої

виробничі обов'язки, зростав професійно, брав участь у профспілковому житті колективу. Так було б і надалі, але настав 2014 рік. Тоді мої трудові будні стали перемижуватися з військовими. Під час АТО я захищав Маріуполь, виконував завдання поблизу Волновахи.

Коли в лютому 2022 року ворог атакував ракетами столицю та інші мирні українські міста, я зрозумів: мій досвід точно стане в пригоді. Військова служба не легша за шахтарську працю, і вона також багато чого вчить. Виконуючи бойові завдання, я здобув низку корисних вмінь, зокрема, близько познайомився зі стрілецькою зброєю піхотинців.

Разом із побратимами звільняв від окупантів українські селища Високопілля, Архангельське, Золота Балка, Михайлівка, Новоолександрівка, Дудчани. В одному з боїв дістав складне поранення. Був просто у розпачі з цього приводу. Але, коли дізнався, що хлопці за два дні увійшли до Херсону, відчув радість та задоволення. Настрій також підняла звістка про почесну відзнаку. Наказ про моє нагородження медаллю «Захиснику Вітчизни» вийшов 15 лютого, та я ще лікувався і не міг її забрати. Отримав тільки на День Незалежності – з рук командувача Національної гвардії України полковника Олександра Півненка. Не перша моя нагорода, але для мене вона дуже цінна. Це за Херсон.

Майже пів року тривало лікування та відновлення. Були операції, потім реабілітація. Лікарі хотіли списати мене за станом здоров'я, але я їх переконав і знову став у стрій. Відчував, що ще не виконав справу повною мірою. Дякую моїй родині – дружині Світлані, яка теж працювала на руднику, та маленькій донечці Мирославі за те, що зрозуміли тоді свого тата. Мої найдорожчі жінки завжди мене підтримували, завжди були на зв'язку.

Також хочу подякувати колегам з «Сухої Балки». Адміністрація та профком ПМГУ підприємства допомагали мені з придбанням амуніції, провідували в лікарні після поранення, потім надали путівку до оздоровчого санаторію. Начальник шахти Ігор Вялько особисто потурбувався й привіз обладнання, коли необхідна була рація у військовий підрозділ.

Зараз я перебуваю у відпустці. Але відпочивати ще не час. Потрібно допомагати нашим хлопцям на передовій всім, чим можемо. Тож заходився з транспортним питанням: лагоджу автівки для подальшої військової служби, організую збори для придбання машин волонтерам, які підтримують армійців. Так я роблю свій внесок у наближення нашої перемоги навіть коли не тримаю в руках зброю.

